

عنوان مقاله:

تبیین معماری آرکیتاپی در قالب طراحی الگوریتمی

محل انتشار:

همایش ملی معماری، عمران و توسعه نوین شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مرتضی علینقی پور - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بم

علی مرجوعی - مربی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمان

خلاصه مقاله:

معماری امروز وارد دوره جدیدی از مفاهیم و روشها شده که لازمه آن خلاقیت و نوآوری است. برای بروز این نوآوریها در این عصر دیجیتال نیاز به ابزار طراحی دیجیتال یا کامپیوتر است. طراحی دیجیتال یا معماری دیجیتال به مفهوم طراحی بر اساس خواص ذاتی کامپیوتر و به زبان کامپیوتر یا الگوریتم است. شاید این اندازه گرایش به نوآوری در معماری از نقد آن به دوران معماری پست مدرن و جریانهای هم عصر آن شکل گرفته باشد. اما این خلاقیت و تنوع در بعضی از مواقع رو به پدیدههای غریب از طریق آشناییزدایی گام بر میدارند و این جلب توجه تا به آنجایی پیش میرود که برهم زدن آرامش ذهنی و وارد ساختن شوک بر مخاطب را نوعی خلاقیت قلمداد میکنند. اما این نوع معماری پس از مدتی به فراموشی سپرده میشود و فضا ناگزیر از نابودی، به خودویرانگری میگراید. اما در تبیین این موضوع و برای اینکه بتوان به ساخت فضاهایی دست یافت که علاوه بر اینکه بتواند نیازانسان را پاسخ دهد و عین حال با طیف وسیعی از انسانها ارتباط برقرار کند، استفاده از الگوهای پایدار یا الگوهای مشترکی که کهنالگو یا آرکیتاپی نامیده میشوند پیشنهاد میشود که دچار مرگندرجی نشود و با ایجاد حس حیات و برقراری ارتباط با مخاطب، بتواند معماری زندهای پدید آورد. به این منظور مدل از طراحی معماری آرکیتاپی با مفاهیم کهنالگو ماندالو کهن الگوی اسپیرال کیهانی در قالب طراحی الگوریتمی ارائه می شود

کلمات کلیدی:

معماری الگوریتمی، معماری آرکیتاپی، کهنالگو، معماری زنده، ماندالا، اسپیرال کیهانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/315195>

